

Πλήθος πιστών για τον Άγιο Λουκά και τον Άγιο Δημήτριο στην Ι. Μ. Παναγίας Δοβρά

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

© Kosmas Karagiannis IMBNK

Την Τρίτη 22 Οκτωβρίου το απόγευμα στον Ιερό Ναό του Αγίου Λουκά του Ιατρού στην Ιερά Μονή Παναγίας Δοβρά Βεροίας τελέστηκε, όπως κάθε Τρίτη, ο Αρχιερατικός Εσπερινός και η Ιερά Παράκληση του Θαυματουργού Αγίου.

Στην Ιερά Ακολουθία χοροστάτησε και κήρυξε τον θείο λόγο ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας [κ. Παντελεήμων](#), ενώ πλήθος πιστών κατέκλυσε τον υπό ανέγερση Ιερό Ναό για να προσκυνήσει τα χαριτόβρυτα Ιερά Λείψανα του Θαυματουργού Αγίου Λουκά και του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου του Μυροβλήτου, που τέθηκε σε προσκύνηση με την ευκαιρία της επικείμενης εορτής του.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Παντελεήμων στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων: Ψάλαμε απόψε, όπως κάθε Τρίτη, την Παράκληση τοῦ ἁγίου Λουκᾶ, ἀρχιεπισκόπου Συμφερουπόλεως τοῦ ἱατροῦ καί θαυματουργοῦ, ἐνώ--πιον τοῦ ἱεροῦ καί χαριτο-βρύ-του λειψάνου του, ἀλλά καί ἐνώ-πιον τοῦ ἱεροῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ μυ-ροβλύτου, τοῦ ὁποίου τήν ἔν-δο-ξο μνήμη ἐορτάζει σέ λίγες ἡμέρες ἡ Ἐκ-κλη---σία μας.

Εἴχαμε, λοιπόν, διπλῇ τῇ χάρη καί ἡ εὐλογία, γιατί καί οἱ δύο ἅγιοι εἶ-ναι μεγάλοι ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας καί εἶχαν πλούσια τῇ χάρη τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπό τά ἄπειρα θαύματα, τά ὁποῖα ἐπιτε-λοῦν καί οἱ δύο πρός χάρη τῶν πιστῶν.

Διότι δέν ἔχει σημασία ἂν οἱ δύο ἅγιοι, ὁ ἅγιος Δημήτριος καί ὁ ἅγι-ος Λουκᾶς, ἔζησαν σέ ἐντελῶς δια-φο-ρε-τικό τόπο καί χρόνο, ὁ ἕνας στή Θεσσαλονίκη τόν 3ο αἰῶνα καί ὁ ἄλλος στή Ρωσία τόν 20ο αἰῶνα. Καί οἱ δύο ἔδωσαν τήν ἴδια μαρ-τυ-ρία, τῇ μαρτυρία τοῦ Ἰησοῦ Χρι-στοῦ, σέ ἕναν κόσμο ἄπιστο καί ἄθεο, καί ὑπέμειναν ὁ κάθε ἕνας τό δικό του μαρτύριο γιά χάρη τοῦ Χρι-στοῦ.

Καί ἡ ἀπόδειξη ὅτι δέν ὑπάρχει διαφορά ἐξαιτίας τοῦ τόπου καί τοῦ χρόνου εἶναι ἡ χάρη τήν ὁποία ἔλαβαν καί οἱ δύο ἀπό τόν Χριστό καί κυρίως ἡ χάρη τῶν θαυμάτων καί τῶν ἱαμάτων, τά ὁποῖα ἐπιτε-λοῦν μέχρι σήμερα διά τῶν ἱερῶν τους λειψάνων.

Ποιό εἶναι ὅμως τό κοινό στοιχεῖο πού συνδέει τούς δύο ἁγίους μας, τόν ἅγιο Λουκᾶ καί τόν ἅγιο Δη-μή-τριο;

Ἄς ἀκούσουμε τί λέγει σχετικά σέ μία ὁμιλία του ὁ ἅγιος Λουκᾶς γιά τούς ἁγίους.

«Ὅλοι οἱ μάρτυρες, οἱ ὅσοι, οἱ ἅγιοι καί οἱ ὁμολογητές, ὅπως ὁ ἀπό-στολος Παῦλος, ἀτένιζαν τόν Σταυρό τοῦ Χριστοῦ καί συσταυρω-νόταν μαζί του. Στίς καρδιές τους ἦταν χαραγμένα τά λόγια τοῦ πρω-τοκορυφαίου ἀποστόλου: “τά ἄνω φρονεῖτε, μή τά ἐπὶ τῆς γῆς. ἀπε-θά-νετε γάρ, καί ἡ ζωὴ ὑμῶν κέ-κρυ-πται σὺν τῷ Χριστῷ”.

Οἱ ἅγιοι», συνεχίζει ὁ ἅγιος Λου-κᾶς, «εἶχαν πάντοτε κατά νοῦν καί τόν λόγο τοῦ ἀποστόλου: “εἵπερ συμ-πάσχομεν ἵνα καί συνδοξασθῶ-μεν”, καί ἐπεδίωκαν μέ ὅλη τους τήν καρδιά νά ὑποφέρουν γιά τόν Χριστό, γιά τήν ὑψιστή ἀλήθεια, γιά τήν ἀγάπη, γιά τό οὐράνιο φῶς. Σκοπός τους ἦταν νά ἀκολουθοῦν τόν Χριστό καί νά εἶναι πάντοτε μαζί του. Γι’ αὐτό καί ὅλοι οἱ λογι-σμοί, ὅλες οἱ ἐπιδιώ-ξεις τοῦ μυα-λοῦ καί τῆς καρδιάς τους στρεφό-ταν στό πῶς νά ἀκο-λου-θήσουν τόν Χριστό, διότι μπρο-στά στά μάτια τους βρισκόταν ἡ ἀσυνήθιστη ὑπό-σχε-ση τοῦ Χριστοῦ ὅτι: “ὅπου εἰμί ἐγώ, ἐκεῖ καί ὁ διά-κονος ὁ ἐμός ἔσται”, ἀνώτερη τῆς ὁποίας δέν ὑπάρχει.

Γι’ αὐτούς ὁ κόσμος ἔγινε μισητός. Δέν εἶχαν ἀνάγκη κανενός εἰδους ψυχαγωγίας, κινηματογράφους, θέα-τρα, κονσέρτα, συζητήσεις», συνε-χίζει ὁ ἅγιος Λουκᾶς. «Ὅλα αὐτά τούς φαινόταν ξένα καί ρηχά. Ἀρχισαν νά παρατηροῦν ὅχι τόν κόσμο καί τήν ὁμορφιά του ἀλλά τό βάθος τῆς ψυχῆς τους. Καταπιά-στηκαν ὅχι μέ τήν ἀπόκτηση τῶν ἐγκοσμίων ἀγαθῶν, οὔτε μέ τήν τακτοποίηση τῆς ἐπίγειας ζωῆς τους ἀλλά μέ τήν κάθαρση τῆς καρ-διάς τους», καί μέ τόν τρόπο αὐτό ἔγιναν ἄξιοι τῆς χάριτος τοῦ Χρι-στοῦ. Ἐγιναν διάκονοί του καί εὐ-ρί-σκονται ἐκεῖ, ὅπου εὐρίσκεται καί ὁ Χριστός. Εὐρίσκονται στή βα-σιλεία τοῦ Θεοῦ ἀλλά καί μετα-ξύ τῶν ἀνθρώπων, ὅπως καί ὁ Χρι-στός, καί θεραπεύουν μέ τή χάρη τους τίς ἀσθένειές μας, παρα-κι-νώ-ντας μας μέ τόν τρόπο αὐτό νά μι-μηθοῦμε τό παρά-δειγ-μά τους καί νά ἀκολουθήσουμε καί ἐμεῖς τόν Χριστό, ὅπως καί ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐπιβεβαιώνουν μέ τή ζωή, μέ τό μαρτύριο καί μέ τά θαύματά τους ὅτι “Ἰησοῦς χθές καί σήμερον ὁ αὐτός καί εἰς τούς αἰῶνας-”.

Καθώς σέ λίγες ἡμέρες θά ἐορ-τά-σουμε τή μνή-μη τοῦ ἁγίου μεγαλο-μάρτυρος Δη-μη-τρίου τοῦ μυροβλύ-του, ἀντί γιά κάποιο θαῦμα τοῦ ἁγίου Λουκᾶ, τό ὁποῖο διαβάζουμε συνήθως κάθε Τρίτη, θά ἤθελα νά σᾶς ἀναφέρω ἀπόψε ἕνα ἀπό τά πολλά θαύματα τοῦ ἁγίου Δημη-τρίου, τό ὁποῖο διασώζει ὁ Ἰωάν-νης Σταυράκιος, χαρτοφύλακας τῆς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης τόν 13ο αἰώ-να.

Ἐνας ἄνθρωπος πού κατοικοῦσε στήν Ἀδριανούπολη ἔχασε ἀπό κά-ποια ἀσθένεια τό φῶς του. Ἐχο-ντας ἀκούσει γιά τά θαύματα τοῦ ἁγίου Δημητρίου ἀποφάσισε νά τα-ξιδεύσει στή Θεσσαλονίκη γιά νά προσκυνήσει στόν ναό τοῦ ἁγίου καί νά τοῦ ζητήσει νά τόν θερα-πεύ-σει.

Ὅταν εἶπε τή σκέψη του στούς δι-κούς του, ἐκεῖνοι ἀντέδρασαν καί προσπάθησαν νά τόν πείσουν ὅτι ἦταν ἀδύνατο ἕνας ἄνθρωπος τυ-φλός, ὅπως ἐκεῖνος, νά κάνει μία τόσο μεγάλη ὁδοιπορία, πού ἦταν δύσκολη ἀκόμη καί γιά κάποιον πού ἔβλεπε.

Ὁ ἄνδρας ἐπέμενε καί τελικά ξε-κίνησε. Ὅπως ἦταν φυσικό δυσκο-λευόταν πολύ, σκόνταφτε, ἔπεφτε, ἀλλά δέν ὑποχωροῦσε καί συνέχιζε παρά τίς ταλαιπωρίες.

Ἀφοῦ περ-πά-τησε δύο ἡμέρες ὁ ἅγιος Δημή-τριος, πού ἔβλεπε τήν προσπάθειά του, τόν λυπήθηκε, καί τοῦ ἐμφα-νίσθηκε ἔφιπ-πος καί πρό-θυμος νά τόν συνοδεύσει στήν πορεία του.

Καθ' ὁδόν τόν ρώτησε, σάν νά μήν ἤξερε, ποῦ πηγαίνει μόνος, καί ὁ τυφλός τοῦ ἀπήντησε ὅτι πηγαίνει στόν τάφο τοῦ μεγάλου Δημητρίου γιά νά θεραπευθεῖ. «Εἶναι πολὺς καί δύσκολος ὁ δρόμος πού ἔχεις νά κάνεις», τοῦ εἶπε ὁ ἅγιος Δημή-τριος, γιά νά ἀκούσει τήν ἀπά-ντη-ση τοῦ τυφλοῦ ὅτι, ἀκόμη καί ἂν χρειαζόταν δύο χρόνια νά περ-πατᾶ μέχρι νά φθάσει, θά τό ἔκανε.

Τότε ὁ ἅγιος τοῦ εἶπε νά ἀνέβει στό ἄλογό του γιά νά ξεκουρασθεῖ λίγο καί μέ θαυμαστό τρόπο μέσα στήν ἴδια ἡμέρα τόν ἔφερε στόν ναό του στή Θεσσαλονίκη.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦταν ἡ ἡμέρα τῆς ἐορτῆς τοῦ ἁγίου Δημητρίου, καί στό ναό του ὑπῆρχαν πολλοί οἱ προ--σκυνητές πού συνω-θοῦντο καί δημιουργοῦσαν θόρυ-βο. Ἔτσι ὁ τυ-φλός νόμισε ὅτι ὁ ἄν-θρωπος πού τόν συνόδευσε μέ τό ἄλο-γο, καί δέν ἤξερε ὅτι εἶναι ὁ ἅγιος Δημήτριος, τόν ἐξαπάτησε, καί ἀντί νά τόν φέ-ρει στήν Θεσσα-λονίκη, τόν γύρισε πίσω στήν ἀγο-ρά τῆς Ἀδριανου-πό-λεως. Γι' αὐτό καί ἄρχισε νά φω-νάζει διαμαρτυ-ρό-μενος γιατί δῆ-θεν τόν ἐξαπά-τη-σε.

Καί ὅταν κάποιος τόν ρώτησε τί ἔπαθε καί φωνάζει καί ὁ τυφλός τοῦ ἐξήγησε τήν αἰτία, ἐκεῖνος τοῦ εἶπε: «Τρε-λάθηκες, ἄνθρωπέ μου; Βρίσκεσαι μέσα στόν ναό τοῦ ἁγίου Δημη-τρίου στή Θεσσαλονίκη καί ἐσύ λές ὅτι εἶσαι στήν ἀγορά τῆς Ἀδρια-νου-πόλεως καί κάποιος ἔφιπ-πος σέ ἐξαπάτησε;»

Ἐκπληκτος ὁ τυφλός ἔμεινε ὥρες σιωπηλός. Ὅταν συνῆλθε, μέ δά-κρυα στά μάτια ἀλλά καί χαρά ζη-τοῦσε ἀπό τόν ἅγιο Δημήτριο τή θεραπεία, ἔχοντας τή βεβαιότητα, ἀπό ὅσα εἶχαν προηγηθεῖ, ὅτι θά ἀποκτήσει τό φῶς του.

Ἐνῶ, λοιπόν, προσευ-χόταν, τόν πῆρε ὁ ὕπνος καί τότε εἶδε τόν μάρ-τυρα πού τοῦ εἶπε: «Δέν θά γνω-ρί-σεις αὐτόν τόν ναό μου μόνο ψη-λα--φώντας τον μέ τά χέρια σου, ἀλλά θά τόν δεῖς καί μέ τά μάτια σου».

Ἀμέσως, ἄνοιξε ὁ τυφλός τά βλέ-φαρά του καί θαύμα-σε τό μεγαλεῖο τοῦ ναοῦ, δοξάζοντας τόν Θεό καί τόν μάρτυρά του Δημήτριο.

Θά μπορούσαμε νά ποῦμε πάρα πολλά θαύματα τοῦ ἁγίου Δημη-τρίου, καί γιά τό μύρο, τό ὁποῖο μέχρι σήμερα πλημμυρίζει τόν ναό του, ἀλλά καί γιά τίς πολλές ἐπεμ-βάσεις καί θεραπεῖες πού ἐπιτελεῖ.

Ἄς ἐπικαλούμεθα τή βοήθειά του καί ἃς ἔχουμε τή χάρη καί τῶν δύο ἁγίων καί τοῦ ἁγίου Δημη-τρίου καί τοῦ ἁγίου Λουκᾶ, τοῦ ἱατροῦ καί θαυ-ματουργοῦ.

[ΓΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΝΤΕ ΚΛΙΚ ΕΔΩ](#)